

ချစ်လွန်းချို့

ကိုယ့်ချစ်သူလေး

"ကိုယ့်ချစ်သူလေး"

ဝတ္ထုတို(BL)

စ/ဆုံး

မန္တလေးမြို့ရှိ "သုခရိပ်မြို့" စံအိမ်ကြီး အရှေ့သို့ တက္ကစီတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ထိုကားပေါ်မှ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက်ခပ် ငယ်ငယ်ကောင်လေးတို့ ဆင်းလာကြ၏။ ကောင်လေးမှာ လက်ထဲတွင် အထုတ်လေးပိုက်ကာ ရှိနေ၏။

"လူလေး လာလေ ဝင်ရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး"

ဝေယံပိုင်ဦး တစ်ယောက် အထုတ်ကလေး ပိုက်ကာ ဘိုးဘိုး အနောက်သို့ ဝင်လိုက် လာခဲ့လိုက်၏။ ခြံထဲဝင်ပြီး အိမ်ထဲလှမ်းရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ...

"ဝုန်း ခွမ်း ခလွမ်း တောက် တစ်ယောက်မှ အသုံးကို မကျဘူး သွားကြသွား"

ထိုအသံမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဝေယံတစ်ယောက် ထိုအသံကြောင့် ထိတ်လန့်နေမိသည် ။ ဘိုးဘိုးနှင့် လိုက်လာမိတာ မှားသွားပြီလားဟု လည်း စိတ်ထဲ တွေးနေမိ၏။ အဘိုးဖြစ်သူက

သူ့ဘက်လှည့်ကာ ...

"မြေးလေး လန့်သွားတာလား မလန့်နဲ့ နော် စောစောက အသံက ဒီ အိမ်က သခင်လေးရဲ့ အသံပါ"

အော် သခင်လေးတဲ့ လား ကြည့်ရတာ တော်တော်ဆိုးမယ့်လူပဲ ဝေ ယံ စိတ်ထဲ မှတ်ချက် ချလိုက်မိ၏။

ခဏကြာတော့ စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ ဒေါ်မိမိတင် ဆင်း လာ လေ၏။

"ပြန် လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ သခင်မကြီး ပြန်လာပါပြီ"

ဒေါ်မိမိတင် တစ်ယောက် ဦးထွန်းအောင် နဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ...

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"ဒါက ကျွန်တော့် မြေးလေးပါ မြေးမှာ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ ဒီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ တောက်တိုမယ်ရလေး ခိုင်းလို့ ရအောင် ခေါ်လာခဲ့ တာပါ"

"ကောင်းသားပဲ ကျောင်းရော ပြီးပြီလား"

ဝေယံ သူ့အားကြည့်ကာ မေးလာတာကြောင့် ...

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့် ဆယ်တန်း အောင်ထား ပြီးပါပြီ"

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ခြေသံတစ်စုံ။ ဆင်းလာသူက စံအိမ်ရဲ့ သခင်လေး စစ်ဘုန်းလျှံပင် ဖြစ်သည် ။ လျှံဆင်းလာရင်း အောက်ထပ်မှာ ရောက်နေသည့် လူတချို့ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည် ။

အော် ဘကြီးထွန်းအောင် ပြန်ရောက် လာပြီပဲ။ သူစိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်ရင်း ဘကြီးထွန်းအောင် နဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ကောင်လေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ ...

"ဟိုကောင်လေး မေမေ သား သူ့ကိုယူမယ်"

ထိုလူစကားကြောင့် ဝေယံ ကြက်သီးတောင် ထသွားရသည် ။ ဘယ်လိုလဲ ယူမယ် ဆိုတာကြီးက။

"ဟဲ့သား ဘယ်လိုတွေ ပြောနေတာလဲ"

သားစကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူက ပြောရခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"မေမေက ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ကျွန်တော့်က သူ့ကိုအလုပ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်မှာ ဟိုကောင်လေး မင်းငါနဲ့ လိုက်ခဲ့"

ဝေယံ မလိုက်ချင်၍ အဘိုးဖြစ်သူ အနောက်မှာ ပုန်းကွယ်နေ၏။ အဘိုးက ...

"မြေး လိုက်သွား လိုက်လေ သခင်လေး ခေါ်နေတာကို"

"ဟင့်အင်း မြေး သူ့ကို ကြောက်တယ်"

"ဘာ"

ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ထိုကောင်လေးရဲ့ စကားကြောင့် လျှံဒေါသ ထွက်လာကာ ...

"မင်းကို ငါကဘာလုပ်နေလို့ မင်းကကြောက်တယ် ဖြစ်နေရတာလဲ ပြောစမ်း"

"ဟင့်အင်း ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး"

"အခု ငါ့အနောက်က လိုက်ခဲ့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

ဝေယံ သခင်မကြီးနှင့် ဘိုးဘိုးကို နှုတ်ဆက်ထားခဲ့ကာ သခင်လေး ဆိုသူ အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လိုက်တော့၏။ အောက်တွင် ကျန်နေခဲ့ကြသော လူကြီးနှစ်ယောက် မှာ တော့ သက်ပြင်း ကိုယ်စီချလိုက်။

လျှံ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း တံခါးဝနားမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည့် ထိုကောင်လေးကို ...

"ဟေ့ မင်းအဲဒီမှာ ဘာရပ် လုပ်နေတာလဲ"

"ဗျာ ဟို သခင်လေးက ဘာမှ မခိုင်းတော့"

"ဟ ငါခိုင်းမှ မင်းက လုပ်မှာ လား ဟိုမှာ တွေ့လား ဖန်ကွဲစတွေ အဲဒါတွေ မြန်မြန်ရှင်းပေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဝေယံ ထိုဖန်ကွဲစတွေ အနားသွားကာ ဖန်ကွဲစလေးတွေကို တစ်ခုစီ ကောက်ယူပြီး လေးခုမြောက်မှာ တော့ ...

"အခု ..."

အခု ဆိုတာဟိုကောင်လေးရဲ့ အသံ။ လျှံလှဲနေရာမှ ထပြီး ထိုကောင်လေးအနား သွားလိုက်သည် ။

"ဖန်ကွဲစ ထိုးပြီမလား သတိထားမှ ပေါ့ လာခဲ့ ဒီကို ဆေးထည့်ပေးမယ်"

"ဟိုလေ ရပါတယ် သခင်လေး မထည့်ပေးပါနဲ့ ဒီလောက်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာဒီလောက်က ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလဲ ငါကထည့်ပေးရင် ထည့်

ပေးမယ်ပေါ့ လျှာမရှည်နဲ့ တော့ မြန်မြန် လာလိုက်"

ဝေယံလည်း ဘာမှ စောဒက မတတ်တော့ဘဲ သခင်လေး ခေါ်ရာနေ ရာသ လာခဲ့လိုက်၏။ လျှံဆေးသေတ္တာယူကာ ဝေယံ လက်ကလေးအား အရက်ပျံ့နှင့် အရင် ဆေးလိုက်၏။

"အား လား ... လား ... စပ် စပ်လိုက်တာ"

"မင်းကလည်း ကွာ ဒီလောက်လေး စပ်တာကို"

"စပ်လို့ အော်တာပေါ့ဗျာ"

"အင်းပါ ဟုတ်ပါပြီ"

ဝေယံ သခင်လေးကို အော်မိလိုက်တာကြောင့် ...

"သခင်လေး ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဘာအတွက်လဲ"

"စောစောက ကျွန်တော် သခင်လေးကို အော်မိလိုက်လို့ ပါ"

"ဒါလား ရပါတယ် ကိစ္စမရှိဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ သခင်လေး"

လျှံ ထိုကောင်လေး လက်ကလေးတွေကို သေချာကြည့်မိသည် ။ လက်ကလေးတွေက သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် နုဖတ်ကာ မသိရင် မိန်းကလေး လက်ကျနေတာပဲ။ လျှံဆေးထည့် ပေးပြီးတော့ ထိုကောင်လေး မျက်နှာကို သေချာကြည့်ကြည့်တော့ ဒီကောင်လေး မိန်းမချော ချောတာပဲ ။ သူ့စိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချ မိလိုက်၏။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဝေယံပိုင်ဦးပါ သခင်လေး"

"ဝေယံပိုင်ဦး အင်းလှသားပဲ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ယံယံလို့ ပဲ ခေါ်မယ်"

"ဗျာ ယံယံ"

"ဘာလဲ မကြိုက်ဘူးလား ငါအဲလိုခေါ်တာကို"

"မဟုတ်ပါဘူး သခင်လေး ယံယံလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ဖူးသေးပါဘူး သခင်လေးက ခေါ်မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ် သခင်လေး"

"အင်း နောက်တစ်ခု မင်းငါ့ကို သခင်လေးလို့ မခေါ်နဲ့ "

"ဗျာ"

"လာပြန်ပြီ ဒီဗျာဆိုတာ"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က သခင်လေးကို သခင်လေးလို့ မခေါ်လို့ ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲလို့ ပါ"

"ပြောမယ်လေ နားထောင် သခင်လေးလို့ မခေါ်နဲ့ ကိုလျှံလို့ ပဲခေါ် မင်းငါ့ထက် ငယ်တယ်မလား"

"ကိုလျှံလို့ ခေါ်ရမယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ ဘာလဲ မခေါ်ချင်ဘူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ခေါ်ပါ့မယ် ကိုလျှံ"

"အင်း ဒီလိုမှ ပေါ့"

လျှံ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒီကောင်းလေးနှင့် စကားပြောရတာ ပျော်ရွှင်မိ၏။ ဒီကောင်းလေး အပေါ်မှာ လည်း သံယောဇဉ် တွယ်မိသလို ခံစား

ရလာ၏။

"မင်းညကျ ဘယ်မှာ အိပ်မှာ လဲ"

"ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးနဲ့ အိပ်မှာ ပါ ကိုလျှံ"

"မင်းအဘိုးနဲ့ မအိပ်နဲ့ ငါနဲ့ လာအိပ်"

"အာမအိပ်ချင်ပါဘူး ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးနဲ့ ပဲ အိပ်မှာ "

အဟွန်း ဟွန်း ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ပြောနေသည့် ထိုကောင်လေးကြောင့် လျှံပြုံးမိ သွားရသည် ။ မင်းအရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ် ကလေး။

"အေးပါကွာ ငါက မင်းကိုစတာပါ မင်းအဘိုးနဲ့ ပဲ သွားအိပ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ် ကိုလျှံ"

နှစ်ယောက်သား စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားကြရင်း ဝေယံက ...

"ကိုလျှံ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာ ရှိသေးလဲဗျာ"

"ခိုင်းစရာ မရှိသေးပါဘူး မင်းဘယ်သွား မလို့ လဲ"

"ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကို သွားကူမို့ပါ"

"အင်းသွားလေ ငါလိုအပ်ရင် ခေါ်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါ ကိုလျှံ"

ဝေယံ ကိုလျှံအား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ဘိုးဘိုးရှိရာသို့ လာခဲ့လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် ကျန်နေခဲ့သော လျှံမှာ တော့ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက် ရင်အုံမှာ ခုန်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံကို နားထောင်ရင်း သဘောကျနေမိသည် ။ မိန်းကလေး

တွေကျ ရင်မခုန်တတ်တဲ့ သူလိုလူက ဒီကောင်လေးနဲ့ ကျမှ ရင်ခုန်တတ်
နေပြီလား။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေမိ၏။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ရင်ခုန်သံ
က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ တွေး
မထင် ထားခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လျှံသူချစ်မိနေသည့် ထိုကောင်လေး
ကို ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့၏။
